ANTEU

Mirela Paciugă

Cenaclul „H. Coandă”, Craiova

— Alf, dragul meu, îţi ofer spre studiu o bijuterie!, răsună glasul lui Dean din profunzimile fotoliului relaxant plasat în faţa pupitrului de comandă. O adevărată bijuterie pentru un planetolog această bucată de rocă ce iradiază de 2,6 ori mai multă energie decît primeşte.

Alf se mulţumi să se trîntească în fotoliul geamăn plasat în faţa pupitrului de comandă.

— Aş vrea să o văd mai de aproape, rosti Alf într-un tîrziu, urmărind pe ecranul monitorului evoluţia planetei în jurul stelei centrale.

— Nu ne putem apropia prea mult, are un cîmp gravitaţional neobişnuit de puternic, îl întrerupse Dean.

— Mi-am dat seama, reluă Alf. De-asta mi se pare ciudată existenţa unei centuri de asteroizi atît de aproape de suprafaţa planetei.

Manevrînd claviatura, Dean prelungi privirea teleobiectivelor. În clipa următoare se priviră stupefiaţi. Asteroizii erau..

— Staţii orbitale, murmură Dean.

Surprizele se ţineau lanţ: în difuzor se auziră cîteva pocnete, apoi o voce le ură un „bun venit” cam ciudat:

— Locuitorii Lumii Albastre a stelei Narida le urează prin noi pace veşnică celor ce v-au creat. Veţi primi datele necesare aplanetizării.

— Nu putem aplanetiza. Nu sîntem roboţi, gravitaţia ne-ar strivi.

— Vă rog să mă scuzaţi. Nu sînt programat pentru astfel de contacte. Trebuie să anunţ Consiliul.

Legătura se întrerupse brusc, înainte ca pămîntenii să poată răspunde ceva.

Structura se îndrepta spre ei halucinant de încet. Încercările de restabilire a legăturii radio eşuaseră. Disputa aprinsă declanşată de primul contact cu „locuitorii Lumii Albastre” se stinsese abia de cîteva clipe, cînd din difuzor începură să se prelingă sunete, ordonate treptat într-o muzică stranie. Curgea încet, se încolăcea în jurul gîndurilor, astfel încît părea mai firească decît liniştea pe care o alungase. Cînd ultimele acorduri se topiră în lumina sălii de comandă, o voce se înscrise firesc în golul lăsat de muzică:

— Vă vorbeşte un locuitor al Lumii Albastre. Consiliul de Coordonare mi-a încredinţat sarcina primului contact cu o civilizaţie extranaridiană. Peste puţin timp nava pe care mă aflu se va cupla cu a voastră. În ea se află toate datele care v-ar putea interesa în legătura cu Lumea Albastră şi locuitorii ei. E posibil ca ele să nu vă spună nimic, să n-aibă nimic comun cu noţiunile voastre despre Univers. Sau poate că, deşi vom găsi un limbaj comun pentru a discuta despre micro şi macrocosmos, nu ne vom înţelege niciodată visele. Civilizaţia noastră s-a dezvoltat probabil sub semnul zborului interastral, iar pasiunea cercetătorilor noştri a fost planeta pe care s-au născut. I-am descoperit, rînd pe rînd, tainele. Nu s-au întrebat ce ar putea exista dincolo de benzile de nori ce înconjoară planeta decît în ziua cînd viaţa lor liniştită a fost tulburată de prăbuşirea unui monstru metalic ce purta mesajul unor fiinţe raţionale de pe altă planetă, poate chiar a voastră. Luînd ca model epava, s-au realizat structuri asemănătoare care au fost lansate pe orbite circumplanetare. Începuse o nouă eră — era cunoaşterii Universului. Locuitorii Lumii Albastre urmăreau mulţumiţi activitatea roboţilor superinteligenţi care descopereau Universul pentru ei. Au aflat că planeta lor este diferită de celelalte aparţinînd sistemului lor solar, un „pui de stea”, cum le place s-o numească.

Poate vi se pare ciudată lipsa de curiozitate faţă de universul extranaridian. Mie mi s-a părut şi am elaborat o teorie care propune soluţia problemei. Acum ştim că am

dreptate. De aceea vă rog să mă scuzaţi că întrerup legătura. Vreau să fiu în perfectă stare cînd ne vom întîlni.

— O clipă!, interveni Dean. Care este soluţia?

— Cea mai simplă: nici o fiinţă născută în Lumea Albastră nu poate exista în afara cîmpului generat de planetă. Lipsa curiozităţii faţă de universul extranaridian este înscrisă în codul genetic al locuitorilor Lumii Albastre.

— Şi tu?

— Eu sînt un mutant. M-am născut la cîteva luni de la prăbuşirea structurii extranaridiene, într-o fermă în apropierea căreia au explodat reactoarele. Dar mă apropii de marginea cîmpului de forţa al planetei. Trebuie să pun în funcţiune instalaţia de conservare. Sper că va funcţiona. Nu pot fi sigur că fenomenele fizice nu sînt supuse cu totul altor legi decît celor din Lumea Albastră.

Legătura radio se întrerupse din nou. Pe ecran, imaginea planetei era încercuită cu roşu, linia marcînd distanţa pînă la care cîmpul gravitaţional avea intensitatea mai mare decît trei unităţi ag.

O explozie strălucitoare marcă ieşirea structurii din „cercul de foc”.